

רע"פ 7764/17 - מוחמד זהראן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7764/17

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
מוחמד זהראן

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 29.06.2017, בעפ"ת 39302-03-17, שניתן על ידי כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ

בשם המבקש: עו"ד רון אלמגור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ), בעפ"ת 39302-03-17, מיום 29.06.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית המשפט לתעבורה) (כב' השופטת ש' זוכוביץ-אורי), בתת"ע 3939-02-15, בתת"ע 2664-05-16 ובתת"ע 752-03-16, מיום 2.02.2017.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן לבית המשפט לתעבורה בירושלים, אשר ייחס לו את העבירות הבאות: נהיגה ברכב בלא רישיון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה);

עמוד 1

נהיגה ברכב בלא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; ונהיגה בדרך עירונית במהירות של 111 קמ"ש העולה על מהירות של 70 קמ"ש הרשומה בתמרו, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. ביום 2.02.2017, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש, על בסיס הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בפתח גזר הדין, ציין בית המשפט לתעבורה, כי המבקש נוהג משנת 1994, ולחובתו 98 הרשעות קודמות. בית המשפט לתעבורה קבע, כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל של חודשיים. לאחר זאת, הבהיר בית המשפט לתעבורה, כי "לא מצאתי למקם את הנאשם [המבקש] ברף הנמוך של מתחם הענישה, יחד עם זאת מתוך עקרון ההדרגתיות בענישה ולאור העובדה שהנאשם [המבקש] הודה בהזדמנות הראשונה ובהתחשב בנסיבותיו האישיות", גזר בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 100 ימי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש על הוראות סעיפים 67 או 10(א) לפקודת התעבורה; קנס בסך ₪ 750; פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים; ופסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר כוון כלפי חומרת העונש. ביום 29.06.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו, כי עיון ברישום התעבורתי של המבקש, מלמד כי לחובתו לא פחות מ-98 הרשעות קודמות, ביניהן גם הרשעות בעבירות מהותיות. בהמשך, קבע בית המשפט המחוזי, כי עבירה של נהיגה במהירות העולה למעלה מ-40 קמ"ש על המותר, מעמידה בסיכון ממשי את משתמשי הדרך. עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בר תוקף, כאשר מדובר באי חידוש בשל קשיים כלכליים, היא אומנם עבירה טכנית במהותה, אולם כאשר היא מבוצעת פעם אחר פעם לאורך זמן, הדבר חורג מעניין טכני גרידא. לבסוף, הטעים בית משפט המחוזי, כי נהיגה ללא רישיון היא אסורה, ולא ניתן להתעלם מביצוע חוזר ונשנה של עבירה זו. לאור האמור, ובשים לב לכלל הנסיבות אשר פורטו בגזר דינו של בית משפט השלום, קבע בית המשפט המחוזי, כי "גזר הדין מאוזן וסביר, ונותן ביטוי ראוי לכלל הנסיבות, כולל הנסיבות האישיות שהמערער [המבקש] טען להן". לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על חומרת העונש שהושת עליו. ראשית, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שייחס משקל יתר לעברו התעבורתי. לטענת המבקש, הוא נענש בגין "מקרה בודד ללא כל יסוד נפשי, אשר לא נבע מעבירת תנועה קודמת, אלא בשל סנקציה מנהלתית של ההוצאה לפועל". עוד טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא נתן משקל הולם לנסיבותיו האישיות הייחודיות, ובכלל זאת למצבה הבריאותי של אימו ולמצבו הכלכלי של המבקש עצמו ושל בני משפחתו. לגישתו של המבקש, בשל היותו המקור העיקרי בפרנסת משפחתו ובטיפול באימו, עליו לשאת בעונש שישקף נסיבות אלה, ויאפשר לו להמשיך ולטפל במשפחתו. עוד מוסיף וטוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי בהתעלמו מן הרקע הייחודי לביצוע העבירה, שהוא כאמור "מצוקה קשה מנשוא ומציאות חיים עגומה של מחסור במזון ובמוצרים בסיסיים", דבר המהווה שיקול לקולה בקביעת עונשו. לבסוף, ציין המבקש כי העונש שהוטל עליו אינו מתיישב עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות ואינו פרופורציונלי. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולהקל באופן משמעותי בעונשו.

6. כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה רחבת היקף, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017)); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.09.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על צרופותיה, הגעתי לידי מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, וכי מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, ותו לא. עוד יש להזכיר, כי אף החמרה בעונש על ידי ערכאת הערעור, אינה מהווה, כשלעצמה, עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ועל המבקש להצביע על סטייה קיצונית, החלה בעניינו, ממדינות הענישה הנהוגה במקרים דומים ((ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). בנסיבות המקרה דנן, ניכר כי העונש שהושת על המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. די בטעמים אלו, כדי לדחות את הבקשה.

7. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף לגופו של עניין. לטעמי, העונש שהושת על המבקש בבית משפט השלום, ואושר על ידי בית המשפט המחוזי, הינו ראוי ומאוזן, וניתן במסגרתו משקל הולם לכלל השיקולים הרלוונטיים. נסיבותיו האישיות של המבקש לא נעלמו מעיניו של בית המשפט לתעבורה, וכאמור ניתן לנסיבות אלה וליתר השיקולים לקולה המשקל הראוי, כפי שקבע בצדק בית המשפט המחוזי. אין להקל ראש בחומרת מעשיו של המבקש, וניכר עליו כי הרשעותיו בעבר, לא סיפקו את ההרתעה הנדרשת למניעת הישנות עבירות תעבורה חמורות מצידו. בנסיבות אלה, נחה דעתי כי העונש שהושת על המבקש אינו חמור יתר על המידה, ולא מצאתי כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

8. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

המבקש יתייצב לביצוע עבודות השירות שהושתו עליו, ביום 29.11.2017, כפי שקבע בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ב' בחשון התשע"ח (22.10.2017).

שׁוֹפֵט